

БЪЛГАРСКА ТЪРГОВСКО-ПРОМИШЛЕНА ПАЛАТА

НАРОДНО СЪБРАНИЕ

Вх. № Куп-753-01-24
дата 23.06.2017 г.

БЪЛГАРСКА ТЪРГОВСКО-
ПРОМИШЛЕНА ПАЛАТА

Изх.№ 397

дата 21 JUN 2017

ДО
Г-Н ПЕТЪР КЪНЕВ
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
КОМИСИЯТА ПО
ИКОНОМИЧЕСКА
ПОЛИТИКА И ТУРИЗЪМ

СТАНОВИЩЕ НА БЪЛГАРСКА ТЪРГОВСКО-ПРОМИШЛЕНА ПАЛАТА

ОТНОСНО: ЗАКОНОПРОЕКТ ЗА ИЗМЕНЕНИЕ И ДОПЪЛНЕНИЕ НА
АДМИНИСТРАТИВНОПРОЦЕСУАЛНИЯ КОДЕКС (754-
01-16/01.06.2017г.)

УВАЖАЕМИ Г-Н ПРЕДСЕДАТЕЛ,

По посочения по-горе законопроект Българска търговско-промишлена палата (БТПП) изразява следното становище:

I. БТПП принципно подкрепя част от предложенията в законопроекта с изложените мотиви към тях, а именно:

- § 1. предложение за изменение на чл. 13а от АПК;
- § 2. изменение на глава трета от АПК;
- § 13. предложение за изменение на чл. 21 от АПК;
- § 18. предложение за изменение на чл. 38 от АПК;
- §19. предложението за изменение на 42 от АПК;
- §23. предложение за изменение на чл. 60 от АПК;
- §37. предложение за създаване на чл. 141а от АПК;
- §81. предложение за създаване на чл. 239, т.7 от АПК;

1. По § 4 от законопроекта:

БТПП принципно подкрепя възможността за електронно съобщаване. Едновременно с това БТПП отбелязва, че проблемите, свързани с трудностите при съобщенията и призоваване на страните в административното производство, произтичат от липсата на контрол по спазването на Закона за гражданската регистрация и на Закона за търговския регистър, по отношение, съотв. на постоянния и настоящ адрес на физическите лица и адреса на управление на стопанските субекти. Поради това проблемът не може да бъде преодолян единствено чрез задължително електронно уведомяване. Налагането на такава крайна мярка, чрез генерирането на електронни съобщения с автоматично потвърждаване за получаване на съобщенията може да наруши принципа за равенство и справедливост в процеса. С това практически се поема рискът гражданите, организациите, техните пълномощници и законни представители да не могат да бъдат уведомявани за съответните съобщения при издаването на административни актове или действия по административното производство (примерно при проблем възникнал от електроните доставчици, който не е по тяхна вина и е трудно доказуем).

В § 4 от законопроекта (чл. 18а, ал. 2 от АПК)

Изпълнението на императивна норма на ал. 2 на чл. 18а трябва да бъде бюджетно и административно обезпечено. Трябва да се прецени да каква степен е възможно поддръжката на електронни интернет страници и електронно заявяване от страна на кметства, овластени със закон малки организации в отдалечени населени места и др. Същата следва и да се гарантира законово по отношение на местните органи и организациите, тъй като § 154 от законопроекта създава срок за изпълнение на задължението по чл. 18а, ал. 2 от АПК само по отношение на държавните органи, съдебните изпълнители, съдилищата и прокуратурата.

В § 4 от законопроекта (чл. 18а, ал. 4 от АПК)

Съгласно предлаганото създаване на ал. 4 на чл. 18а от АПК се допуска неравнопоставеност между субектите в административното производство и административния процес, защото единствено гражданите ще имат право на избор по какъв начин да получават кореспонденцията си, за разлика от фирмите и другите организационни субекти. Това е недопустимо съгласно принципите на АПК от гледна точка на равнопоставеността на страните.

В § 4 от законопроекта (чл. 18а, ал. 7, т. 1 от АПК)

Със нормата се създава възможност за неточно, неправилно или недействително съобщаване. Премахването на възможността за устно уведомяване, чрез двойна сигнатура трябва да бъде гарантирано от възможност за автоматизирано записване от страна на разговора от длъжностното лице.

Съобщаването по адрес би трябвало да е въпрос на избор за всички субекти в административния процес, а не следствие от невъзможност за уведомяване по електронен начин.

В § 4 от законопроекта (чл. 18а, ал. 8, т. 1 от АПК) да се заличи второто изречение:

Разпоредбата не включва механизъм за начина на установяване на местоработата на страната, респ. – нейния адрес.

В § 4 от законопроекта (чл. 18а, ал. 9 от АПК) да се заличи изразът „и който по време на административното производство замине в чужбина, без да е посочил електронен адрес или мобилен телефон“:

В административното производство е трудно (дори невъзможно) да се установи дали лицето е на постоянния си или настоящ адрес, или е заминало в чужбина, или в страната. Ако се приеме, че задължението по обсъжданата ал. 9, респ. - последицата по чл. 18а, ал. 10 настъпват, само когато лицето замине в чужбина, означава практическа неприложимост, както на задължението, така и на последицата.

§ 5 от законопроекта (чл. 19а от АПК) е неприемлив:

С промяната се предлага ограничаване на условията, в които може да се подпише административен договор, като се добавят условията това да е предвидено в специалния закон и да е по въпроси, определени с влязъл в сила, или с подлежащ на принудително изпълнение административен акт. С поставените нови изисквания се ограничават до минимум възможностите за сключване на административен договор.

§ 9 от законопроекта (чл. 19д от АПК) е неприемлив:

Предлаганият текст на практика дава неограничени права на административния орган едностранно да прекрати договора при твърде неясни основания (формулирани като защита на обществения интерес), дори и в случаите, когато договорът се изпълнява от насрещната страна. Подобна възможност значително увеличава правната несигурност и дава възможност за субективно тълкуване и прилагане на разпоредбата – във вреда на насрещната страна.

В § 10 от законопроекта (чл. 19 е от АПК) необосновано е изключено сега съществуващото основание за недействителност „съществено нарушение на административнопроизводствените правила“:

Спазването на административните процедурни правила е от изключителна важност, тъй като това осигурява равноправието на страните при защита на техните права и интереси. Поради това нарушаването на тези правила при сключването на административния договор е от изключително важно значение за действителността на този договор.

По § 5 - §12, във връзка с § 131 от законопроекта БТПП изразява несъгласие договорите по обществените поръчки да бъдат приравнени на административни договори по АПК:

С промяната се създава възможност за заобикаляне на Закона за обществените поръчки съгласно предвижданите възможности за изменение на договорни отношения след избор на изпълнител и предварително определени условия.

§ 14 от законопроекта (в частта на чл. 22, т. 1 от АПК) е неприемлив:

С предлаганата разпоредба се въвежда ограничение за прилагането на раздела „Индивидуални административни актове“ по отношение на актове, издаването на които, с оглед на естеството им е несъвместимо с производството по този раздел. Предлаганото допълнително уточнение е достатъчно неясно, а освен това е излишно, предвид легалната дефиниция на чл. 21 от АПК и богатата съдебна практика.

§ 17 от законопроекта е неприемлив:

Гражданите и организациите трябва да имат равни права при издаването на административните актове, съгласно принципите на процеса. Създаването на изречение второ на ал. 1 реално е в колизия с текста на ал. 5, където се предвижда възможност за протоколиране на устни искания.

С § 22, т. 1 от законопроекта (чл. 58, ал. 2 от АПК) отново и за пореден път не е възприето предложението на граждани и организации (вкл. и на БТПП) за въвеждане на принципа за мълчаливото съгласие.

Предложеният текст в изр. първо от разпоредбата преповтаря почти изцяло сега действащият чл. 58, ал. 4 от АПК, че презумпцията за мълчаливото съгласие се прилага само тогава, когато това е предвидено в специалния закон. И тъй като подобни разпоредби в специалните закони почти липсват, на практика и повсеместно се прилага презумпцията за

мълчаливия отказ. Вярно е, че е много полезна предлаганата нова ал. 5 в чл. 58, когато регламентира механизъм за доказване на мълчаливото съгласие. Но при липса на предвидена презумпция на такова съгласие в специалните закони, ал. 5 на чл. 58 ще има много тясно приложение.

Във връзка с изложеното БТПП изцяло подкрепя законопроекта за изменение на АПК, сигн. № 754-01-22/14.06.2017г., който приема принципното прилагане на презумпцията за мълчаливо съгласие.

По § 24 от законопроекта предвижданото изменение на чл. 61 е неприемливо:

С предлаганата промяна на чл. 61, ал. 1, изр. второ още се предоставя право на административния орган да публикува на сайта си издадения административен акт. Считаме, че с подобна публикация могат да бъдат нарушени тайни, касаещи личния живот, производствени и професионални тайни на страната в административното производство (забрана, изрично нормирана в чл. 38 от АПК).

По § 31 от законопроекта БТПП намира за уместно да предложи чл. 116 да бъде променен по следния начин :

- Алинея едно да се измени така: „Производството по предложенията и сигналите приключва пред административния орган или с решение за отказ да се уважат същите, или с изпълнение на съответното положително решение.“

- Да се създаде нова ал. 2: „Производството по предложенията и сигналите могат да се обжалва пред административен съд по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Решението на административния съд е окончателно.“

Аргументът за предложението е, че въвеждането на института по обжалването на предложенията и сигналите ще създаде гаранция и сигурност за правилното им разглеждане пред гражданите и бизнеса и ще намали възможността за пренебрегването на сериозни проблеми в администрацията.

По § 35 от законопроекта предлаганата промяна е неприемлива:

Разпоредбата дава възможност на председателя на състава да разпорежи съобщаване на следващите процесуални действия чрез „Държавен вестник“, или чрез сайта на съда, когато се налага да се извършат еднакви съобщения за повече от десет страни в производство, в което тези страни нямат общ пълномощник. Подобен подход не може да бъде оправдан дори от гледна точка на бързина на процеса, тъй като тази цел не може да бъде за сметка на равна защита на интересите на страните в съдебния

процес. С това практически се поема риска гражданите, организациите, техните пълномощници и законни представители да не могат да бъдат уведомявани за съответните съобщения при действия по отстраняването на недостатъци, промяна за съдебните заседания или призоваване и др.

По § 36 от законопроекта:

Предложението за промяна в чл. 138, ал. 1 не е съобразено с препращането на някой от производствата за субсидиарно прилагане по реда на ГПК. Част от електроните адреси не предоставят възможност за получаване на голям обем информация, а книгата задължително трябва да бъдат получаване, заедно с жалбата, отговора и др. за да бъде спазен принципа на преклузивните срокове за отговор и искания за доказателства. С така направените изменения съществува реална опасност тези сроковете да бъдат намалени или пропуснати.

По § 38 от законопроекта:

Създаването на изречение второ към ал. 2 на чл. 149, реално противоречи на житейската логика, защото няма как да се предостави двумесечен срок за оспорване на административен акт от заинтересованите лица, при условие че те не знаят за неговото съществуване. Подобен подход би имал ефект само ако публикацията е в Държавен вестник.

По § 44 от законопроекта: промяната е неприемлива:

БТПП не е съгласна с направеното предложение за задължително предоставяне на доказателствени искания, доказателства и експертизи в рамките на 14 дни. Подобен срок би бил крайно недостатъчен при дела със сложен предмет, при които не всяко доказателство може да се индивидуализира предварително, а административни документи са разпределени в няколко институции. Предлагаме срока да бъде минимум едномесечен, както изисква нормата на ГПК или изискването да отпадне изцяло, защото няма мотив за подобно съкращаване на срока при условие, че същото би било за сметка на изясняването на обстоятелствата около издаването на административния акт.

По § 48 от законопроекта текста е неприемлив.

Принципната позиция на БТПП е, че изчерпването на възможността за събирането на доказателства пред несъдебна инстанция би опорочила административното производство, при условие че административните

производства не се разглеждат с участието на гражданите и организациите и на същите няма как да им бъде подробно разяснено и указано, какви доказателства могат да представят и за какъв срок могат да се сдобият с тях.

§ 49 от законопроекта (отмяната на чл. 172, ал. 3 и 4 от АПК) е неприемлив:

Подобна промяна в съдебното решение би могла да доведе до сериозно объркване, при наличието на няколко заинтересовани страни по делото, с различен материален интерес и искания.

§ 57 от законопроекта (чл. 212, ал. 2 и ал. 3 от АПК) е неприемлив:

Подобно ограничаване на процесуалните права на гражданите и организациите е в противоречие на основните принципи заложиени в чл. 6 от Конституцията. При дела със сложен предмет, при които не всяко доказателство може да се индивидуализира предварително въведеното изискване може до доведе до неразкриване на обективната истина.

§ 59 от законопроекта (чл. 213а от АПК) следва да отпадне:

Предложеният срок би бил крайно недостатъчен при дела със сложен предмет, при които не всяко доказателство може да се индивидуализира предварително.

§ 74 и § 78 от законопроекта (чл. 227а и чл. 235а от АПК) са неаргументирани:

Налагането на такси в касационното производство в процентно отношение спрямо материалния интерес е напълно неприемливо, при условие, че гражданите и организациите са платили такси за издаването на административния акт. В случая липсва финансова обосновка, която да налага подобно увеличаване

§ 103, т. 2 от законопроекта (чл. 160, ал. 6, изр. второ от АПК) е неприемлив:

С предложението се нормира необжалваемост на ревизионни актове, издадени по реда на ДОПК за публични вземания в размери до 900 лв. – за физически лица и до 5 000 лв. – за юридически лица. БТПП счита, че въвеждането на подобна необжалваемост накърнява сериозно правата на

рeвизирaните лицa, oщe пoвeчe, чe пoсoчeнитe суми сa твърдe висoки зa стaндaртa в Бългaрия.

С уважение,
Цветан Симеонов
председател на УС на БТПП

